Skelettkvinnan

Hon hade gjort någonting som hennes far ogillade, men vad det var mindes ingen längre. Emellertid hade hennes far släpat henne till klipporna och kastat henne utför stupet ner i havet. Där åt fiskarna upp hennes kött och plockade ut hennes ögon. Och sedan låg hon där på havsbotten och hennes skelett rullade och rullade med strömmarna.

En dag kom en man dit för att fiska i viken, så som många hade haft för vana förr i tiden. Men den här fiskaren hade drivit långt från sin hemmahamn, så han visste inte att traktens fiskare numera höll sig borta eftersom viken påstods vara hemsökt av spöken.

Fiskarens krok gled ner i vattnet och, har man sett, den fastnade i skelettkvinnans bröstkorg! "Åh, jag har fått napp!" tänkte fiskaren, "Jag har fått en riktig baddare på kroken!" Genast började han tänka på hur många människor den stora fisken skulle mätta, hur länge den skulle räcka, hur länge han skulle slippa jaga. Han kämpade så hårt för att få upp sin tunga fångst att vattnet skummade och virvlade och kajaken gungade och krängde, för hon i vattnet slet för att komma loss. Och ju mer hon slet desto mer trasslade hon in sig i linan. Men hur hon än försökte drogs hon obevekligt uppåt av linan som satt fast i hennes bröstkorg.

Jägaren hade vänt sig om efter håven så han såg inte när hennes kala skalle kom upp ovanför vågorna, han såg inte de små korallerna som glimmade i hennes ögonhålor, han såg inte de små kräftdjuren på hennes gamla elfenbenständer. När han vände sig om igen med håven i handen hade hon hela kroppen ovanför ytan och hade bitit sig fast i fören på kajaken med sina långa framtänder.

"Hjälp!" skrek mannen, och han blev så rädd att hjärtat for ner i knäna och ögonen gömde sig långt bak i huvudet och öronen blev illröda. "Hjälp!" skrek han och knuffade bort henne från fören med paddeln, och så paddlade han i rasande fart in mot stranden. Eftersom han inte visste att hon var intrasslad i linan blev han ännu räddare när han såg att hon följde efter honom hela vägen in, och det såg ut som om hon stod upprätt i vattnet. Hur han än svängde med kajaken höll hon sig rakt bakom honom, och hennes andedräkt kom rullande över vattenytan i ångande mold och armarna flaxade som om tänkte dra ner honom i djupet.

"Hjäääälp!" tjöt han när han var framme vid stranden. Med ett språng kastade han sig ur kajaken och började springa med spöet i handen, och efter honom skuttade och studsade skelettkvinnans korallvita kropp som alltjämt var intrasslad i linan. Över klipporna sprang han, och hon efter. Över den frusna tundran sprang han, och hon efter. Över fisken som låg på tork sprang han, så han trampade sönder den med sina sälskinnsstövlar.

Hela tiden hade han henne på släp, och i förbifarten ryckte hon till sig lite frusen fisk. Den satte hon i sig för hon hade inte fått sig ett skrovmål på mycket mycket länge. Till slut var mannen framme vid sin igloo, och kastade sig in genom öppningen och kravlade sig in på alla fyra. Där låg han flåsande och snyftande i mörkret med hjärtat dunkande som en stortrumma. Äntligen räddad, trygg och välbehållen, tack alla gudar, tack Korpen, tack tack Korpen, o ja, och barmhärtiga Sedna , änt?li?gen?rädd?ad.

Men kan man tänka sig, när han tände sin tranlykta låg hon - det - på snögolvet i en enda röra, med ena hälen över axeln och ena knät i bröstkorgen och ena foten mot armbågen. Efteråt kunde han inte riktigt förklara vad som hände, kanske var det lyktskenet som mildrade hennes drag, eller kanske var det bara det att han var så ensam. Hur som helst kände han en sorts värme inom sig och sträckte långsamt ut sina smutsiga händer och började ta loss henne från linan medan han talade milt som en mor till sitt barn.

"Oh, na, na, na." Först befriade han tårna, sedan vristerna. "Oh, na, na, na." Och så fortsatte han till långt in på natten, och när han svepte in skelettkvinnan i fällar för värmens skull låg alla henne ben på rätt ställe som på en riktig människa.

Han tog fram en bit flinta ur rockärmen och ryckte loss en tuss ur sitt hår för att slå eld till en ny brasa. Medan han oljade sitt dyrbar spö och lindade upp linan kastade han allt emellanåt en blick på henne. Men hon under fällarna sa inte ett ord - det vågade hon inte, för hon var rädd att jägaren skulle släpa iväg henne till klipporna och kastade henne nedför stupet så att hennes ben krossades i tusen bitar.

Mannen blev sömnig och kröp ner under sin fäll, och strax började han drömma. Och ibland när människor drömmer letar sig en tår ut ur ögonvrån; vi vet inte vad för drömmar som åstadkommer det, bara att drömmen handlar antingen om sorg eller längtan. Och så var det med den här mannen.

När skelettkvinnan såg droppen blänka i skenet från elden blev hon plötsligt våldsamt törstig. Rasslande och klirrande och krypande tog hon sig bort till den sovande mannen och lade munnen mot droppen. Och denna tår var som en flod och hon drack och hon drack och hon drack, tills hon släckt de många årens törst.

Då hon låg intill den sovande mannen stack hon in handen i hans bröst och tog ut hans hjärta, stortrumman. Och sedan satte hon sig upp och slog på båda sidorna av trumman: Bom, bom!?. Bom, bom!

Medan hon trummade började hon sjunga högt. "Kött, kött, kött! Kött, kött, kött!" Och ju längre hon sjöng, desto mer kött fick hon på benen. Hon sjöng efter hår och goda ögon och fina runda händer. Hon sjöng fram springan mellan benen och bröst långa nog att svepa om sig för värmens skull och allt annat en kvinna behöver.

När allt detta var klart sjöng hon av den sovande mannen kläderna och kröp ner i sängen hos honom, hud mot hud. Sedan lade hon tillbaka stortrumman, hjärtat, i hans kropp, och det var så de vaknade, slingrade om varandra, intrasslade efter sin natt, men på ett annat sätt nu, på ett gott och varaktigt sätt.

De som inte kommer ihåg varför hon först råkade så illa ut säger att hon och fiskaren gav sig av därifrån och sedan fick all föda de behövde av djuren hon lärt känna under sitt liv på havsbotten. De säger att precis så här gick det till och mer vet de inte.

ur Kvinnor som slår följe med vargarna, Clarissa Pinkola Estés